

בש"פ 4601/22 - טימרוז גיאורגדזה, יחיאל יוסיפוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4601/22

בש"פ 4640/22

לפני: כבוד השופט א' שטיין

העורר בבש"פ 4601/22: טימרוז גיאורגדזה

העורר בבש"פ 4640/22: יחיאל יוסיפוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 על
החלטותיו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו
(השופט ש' מלמד) אשר ניתנו ביום 10.5.2022 וביום
16.6.2022 במ"ת 35557-11-21

בשם העורר בבש"פ 4601/22: עו"ד מורן סעדון; עו"ד רענן עמוסי

בשם העורר בבש"פ 4640/22: עו"ד ליאור שביט

בשם המשיבה: עו"ד מסעד מסעד

החלטה

1. לפני עררים המופנים נגד החלטותיו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט ש' מלמד) אשר ניתנו

עמוד 1

ביום 10.5.2022 וביום 16.6.2022 במ"ת 35557-11-21. החלטות אלה תידונה במאוחד ותיקראנה יחדיו ההחלטה קמא. במסגרתן נקבע כי העוררים יעצרו עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדם בתפ"ח (מחוזי ת"א) 35851-11-21 (להלן: ההליך העיקרי).

2. ההחלטה קמא קבעה כי בידי התביעה קיימות ראיות לכאורה המספיקות לצרכי מעצר עד תום ההליכים, מהן עולה כי העורר בבש"פ 4601/22 (להלן: גיאורגדזה) והעורר בבש"פ 4640/22 (להלן: יוסיפוב) קשרו קשר עם חברם, דמיטרי פיודרוב (להלן: דמיטרי) וכן סייעו בידו וחברו אליו כדי לרצוח את נשן אבדליאן (להלן: נשן) כנקמה על כך שנשן, יחד עם אחיו, תקף לפני-כן את דמיטרי באמצעות אגרופים וסכין ופצע אותו קשה. כמו כן קבעה ההחלטה שראיות התביעה מוכיחות, לכאורה, כי דמיטרי פעל בהתאם לתכנית העבריינית האמורה אחרי שקיבל לידיו אקדח המוחזק שלא כדין על ידי יוסיפוב וחברו, ירה לעברו של נשן שישה כדורים ברחוב סואן בבת ים ופצע אותו ברגלו, כאשר אחד הכדורים שנורו על ידו פגע בראשה של נהגת תמימה (להלן: הנהגת) אשר נסעה במכוניתה עם בתה בת 4, וגרם לה חבלה חמורה (להלן: אירוע הירי). בגין אירוע הירי ותוצאותיו מייחסת התביעה לעוררים ולשותפיהם קשירת קשר לביצוע פשע, ניסיון לרצח וגרימת חבלה בנסיבות מחמירות - עבירות לפי סעיפים 499(א), 305, 333 ו-335(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), כאמור באישום 2 מושא ההליך העיקרי. לטענת התביעה, לאירוע הירי קדם ניסיון נוסף מצד דמיטרי לרצוח את נשן ואת אחיו, אשר הסתיים בפציעתם, ואולם ניסיון זה מיוחס לדמיטרי לבדו כאמור באישום 1 מושא ההליך העיקרי. עוד נקבע בהחלטה קמא כי אישום 3 מושא ההליך העיקרי, אשר מייחס לגיאורגדזה נשיאת נשק שלא כדין, איומים כלפי שוטר ושיבוש מהלכי משפט - עבירות לפי סעיפים 144(ב), 192 ו-244 לחוק העונשין - אף הוא מאומת בראיות לכאורה; וכך הוא גם לגבי חלק מאישום 2 אשר מייחס ליוסיפוב ולשותפו החזקת נשק, עבירה לפי סעיף 144(א) רישא לחוק העונשין.

3. העוררים מעלים שורה ארוכה של טענות נגד ההחלטה קמא. עיקרן מופנה אל קביעתו של בית משפט קמא בדבר קיומו של האימות הלכאורי למעורבותם באירוע הירי. כמו כן טוענים העוררים כי מן הראוי להעבירם למעצר באזוק אלקטרוני אל מחוץ לכלא.

4. מנגד, טוענת התביעה כי כל המיוחס לעוררים בכתב האישום מושא ההליך העיקרי נתמך כדבעי בראיות לכאורה וכי מן הדין לעצור עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריח בשל מסוכנותם.

5. לדידי, העררים שלפניי מעלים שאלה אחת בלבד שאותה יש לשקול בכובד ראש: האם יש בידי התביעה ראיות לכאורה שבכוחן להצדיק את מעצר העוררים עד תום ההליכים בין כותלי הכלא? זאת, מאחר שהעבירות המיוחסות לעוררים במסגרת ההליך העיקרי מקימות נגדם את חזקת המסוכנות הקבועה בסעיפים 21(א)(1)(ג)(2), 21(א)(1)(ג)(4) ו-22(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים). בנסיבות אלה, כפי שכבר הזדמן לי לקבוע - לא אחת - כאשר כתב אישום שהוגש נגד נאשם בגיר מאומת כדבעי בראיות לכאורה, והנאשם חוסה בצילה של חזקת המסוכנות, השאלה שיש לשאול ביחס לאפשרות לשחררו מן הכלא בתנאים מגבילים או להעבירו למעצר בפיקוח אלקטרוני אל מחוץ לכותלי הכלא, היא לא "למה לא?" אלא "למה כן?" (ראו: בש"פ 250/21 מדינת ישראל נ' פרוך, פסקה 19 והאסמכתאות שם (31.1.2021)). חלופה כאמור לא תהא פתוחה לנאשם, אלא מטעמים מיוחדים שהוכחת קיומם מוטלת עליו (ראו: בש"פ 248/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 28-14 (2.2.2020) (להלן: בש"פ 248/20)). לנוכח קביעתו הברורה של בית משפט קמא בדבר המסוכנות הנשקפת מהעוררים - שבה לא מצאתי עילה להתערב - ולאור העדר המלצה חד-משמעית מטעם שירות המבחן אשר מצדדת בחלופה (ראו: בש"פ 248/20, בפסקה 19; בש"פ 1230/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-10 (3.3.2020);

בש"פ 6835/20 קריספי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (11.10.2020); בש"פ 6151/20 טוביה נ' מדינת ישראל (17.9.2020), אין לי אלא לקבוע כי העוררים לא הרימו את הנטל.

6. באשר לראיות לכאורה - התמונה שנפרשה לפניי לפני הדיון ובמהלכו לא היתה פשוטה. ברם, עיון מדוקדק בראיות התביעה העלה שהתביעה עמדה בנטל המוטל עליה. ראיותיה כוללות את חבירתם של העוררים - יחד עם אחרים - אל חברם דמיטרי; המפגש החשוד בחניון התת-קרקעי עובר לאירוע הירי; התנהלותם של משתתפי המפגש במהלכו; ותכתובות סלולריות אשר נתפסו ופוענחו על ידי המשטרה ואשר כוללות, בין היתר, חילופי דברים בין יוסיפוב לחברו מהם משתמע כי אלו העבירו את אקדחם לדמיטרי - כל אלה מצביעים, לכאורה, על קשירתו של קשר פלילי שהמשכו הישיר הוא אירוע הירי. חיבורה של מה שנחזה כהתנהלות החשודה עד-מאד כעבריינית אל מעשיו של דמיטרי, אשר באו מיד אחר-כך, יוצר הוכחה לכאורה שעונה לדרישותיה של הלכת זאדה (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 163-167 (1996)), אשר מושתתות על המבחן של "אם נאמין": "אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?" (ראו, בין היתר: בש"פ 215/19 סלאימה נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (22.1.2019)).

7. בהקשר זה אציין כי ייחוס האחריות הפלילית לחבלה חמורה, שכאמור נגרמה לנהגת, לגיאורגדזה וליוסיפוב מעורר קושי ממנו לא ניתן להתעלם. דא עקא, קושי זה אינו מהותי להחלטתי הנוכחית אחרי שידעתי כי קיימות ראיות לכאורה אשר קושרות את השניים לניסיון לרצח נשן ואשר מראות כי יוסיפוב החזיק אקדח שלא כדין בשיתוף עם אחר - דבר שלבדו מקים נגד יוסיפוב חזקת מסוכנות לפי סעיפים 21(א)(1)(ג)(2) ו-35 לחוק המעצרים. לזאת אוסיף את האימות הלכאורי, בדמות דו"ח שוטר, לאמור באישום השני, לפיו גיאורגדזה איים על שוטר שהגיע לדירתו באמצעות אקדח ואחר כך זרקו החוצה דרך החלון - מעשה שלבדו מצביע על מסוכנותו של גיאורגדזה ומצדיק את מעצרו עד תום ההליכים. עיון בחומרים נוספים שהונחו לפניי בעניין זה במסגרת השלמות טיעון, אין בו כדי לשנות את המסקנה אליה הגעתי.

8. ער אני לכך שההליך העיקרי בו אמורים להעיד, נכון לעת הזאת, 167 עדים צפוי להיות מורכב. כמו כן ער אני לכך שלא כל ראיות התביעה הן בגדר "דבר דבור על אופניו" ושהראיות באשר לחלקם של העוררים באירוע הירי אינן נקיות מערפל. אם ערפל זה לא יוסר וההליך העיקרי יימשך יתר על המידה, אין זה מן הנמנע שהדבר יצריך עיון מחדש במעצרים של העוררים ובחינתן של חלופות למעצרים מאחורי סורג וברית. בעת הזאת, מן הדין הוא שהשניים יישארו במעצר עד תום ההליכים.

9. אשר על כן, אני דוחה את העררים.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז התשפ"ב (28.7.2022).

ש ו פ ט